

кургани, складні культові споруди. Всі, кому пощастило бути в експедиціях разом з Паличем (а саме так його звать колеги по відділу), знають, як ретельно він працює в полі, як добре «бачить землю». До кола найважливіших його польових внесків в скіфознавство слід долучити розкопки в 1990—1991 рр. визначного кургану скіфської еліти Соболева Могила в Нижньому Подніпров'ї (експедиція під керівництвом Б.М. Мозолевського), а також дослідження в 1995—2001 рр. ремісничого містечка в уроч. Царева Могила на Великому укріпленні славнозвісного Більського городища в Поворсклі, де були виявлені унікальні виробничі та культові комплекси.

Науковий доробок Володимира Павловича Білозора налічує більш ніж 60 робіт, зокрема й солідні розділи у фундаментальних колективних монографіях «Давня монументальна скульп-

птура України», «Історія української культури», «Історія українського мистецтва» тощо. Його роботам притаманні оригінальність підходу та вміння зав'язати наукову дискусію (наприклад відома праця «О сущности скифского Герроса»). Він був учасником численних наукових конференцій, зокрема й міжнародних.

Володимир Білозор — фахівець широко ґрунтований, окрім роботи в Інституті археології НАНУ, він тривалий час займається викладацькою діяльністю (на посаді доцента), готуючи молоді кадри науковців у Київському славістичному університеті. Додамо, що Володимир Павлович — добра, надійна та інтелігентна людина, яку шанують фахівці.

З ювілеєм, дорогий Володимире Павловичу! Здоров'я, творчої наснаги! Зі вступом до «клубу шестидесятників»!

КОЛЕГИ

ПАМ'ЯТІ ІВАНА ТИХОНОВИЧА ЧЕРНЯКОВА

У четвертому номері нашого журналу за 2011 р. ми поздоровляли із сімдесятип'ятирічним ювілеєм відомого українського археолога та історика Івана Тихоновича Чернякова, який народився 21 жовтня 1936 р. на Сумщині.

Коли номер був у друці, прийшла сумна звістка, що 3 грудня 2011 р. Іван Тихонович пішов із життя. Так часом трапляється у житті, що радісна та сумна звістки приходять майже одночасно. Нам, друзям, шанувальникам і колегам талановитого вченого, гірко усвідомлювати, що ця непересічна людина вже ніколи не напише цікавої наукової праці, не висловить оригінальної думки, не зробить красивої поробки з дерева.

Найбільшою любов'ю Івана Тихоновича Чернякова довіку залишалась археологія. Він був талановитим дослідником, аналітично і нестандартно мислив, передбачав напрями розвитку археологічної науки. Іван Тихонович був першокласним організатором: багато разів

керував експедиціями, був директором Одеського археологічного музею, очолював Польовий комітет, а потім — відділ археології доби енеоліту—бронзи ІА НАН України. Чимало сил Іван Тихонович Черняков віддавав популяризації археології та історії.

Талановита людина талановита в усьому. Іван Тихонович за що б не брався, завжди вражав неординарністю. Пам'ятаємо, як він зробив в Інституті археології прекрасну виставку власних різьбярських виробів, аплікацій, малюнків, килимів. Та виставка вразила нас, його колег, ерудицією, багатотою фантазією автора, знанням особливостей різних видів деревини, талантом художника.

З сумом прощаємося з видатним вченим. Але впевнені, що науковий доробок, книжки, статті Івана Тихоновича Чернякова ще довго будуть слугувати археології України. Його ім'я авторитетне у вітчизняній науці.